

hun var oven Senge. Det gjorde ogsaa min Bedstemoder; det er maaske derfor, jeg ser hende saa tydeligt. Og hvor hun dog med al sin legemlige Svaghed maa have haft en stærk Vilje! Jeg synes, det er saa beundringsværdigt og saa rørende, at hun saadan i aarevis styrede hele det store Hus fra sin Seng og midt i sin egen frygtelige Ulykke vaagede over jer allesammen og endog var saa nøjeregnende med, at der ingenting gik tilspilde. Tænk, hvilken Skæbne for en Moder med saa mange smaa Børn at ligge lænket til Sengen i otte Aar. Din Fader var jo tilmed en vanskelig og uskaansom Mand, har du sagt. Og det er vist rigtigt nok. Velstand var der jo heller ikke i Huset. Og dog aldrig en Klage! Jeg kan huske, du engang fortalte, hvad din Moder havde sagt til En, der havde beklaget hende: „Beklag ikke mig, beklag min Mand og mine Børn!“ — Jeg synes, det var saa kønt og saa stort.“

Per havde under denne Tale siddet foroverbøjet med Albuerne paa Knæerne og stadig mere urolig knipset med den ene Haands Fingre mod den andens Knoer. Nu rejste han sig ligesom utaalmodigt og gik henover Gulvet.

„Naa ja, lad nu det være godt,“ afbrød han hende. „Borte er borte. Hvad der kunde være sket, nytter det jo ikke længer at snakke om.“

Han stillede sig hen ved det ene Vindu og saae ud over Torvet, hvor Husenes Skygger allerede var bleven lange. Fuldt belyst af Aftenskæret stod den gamle Voldmølle derovre paa sin Fæstningsstump, hvor den ligesom med aaben Favn hilste Solen i dens Nedgang.

„Du har Ret,“ sagde Jakobe efter en ny Tavsighed. „Borte er borte! . . . Sig mig blot, har du noget imod ved Lejlighed at lade mig læse nogle